

28 SET - 1 OCT 2023

WWW.TNT.CAT

FESTIVAL TNT

ARTS VIVES I NOUS FORMATS

TERRASSA

Terrassa
Noves
Tendències

ORGANITZEN:

Cultura
www.terrassa.cat

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

Presentació

La idea del cartell d'aquest any és aparentment senzilla: canviar les peces d'una cadira per transformar la nostra percepció, recombinar-les per propiciar una recomposició del cos i també dels sentits. És possible que la postura sigui menys confortable, que exigeixi un esforç, les lumbar se'n ressentin i els abdominals tremolin. Però enguany necessitem proposar noves maneres d'estar i de captar la realitat per separar-nos d'una actualitat desconcertant, desfer-nos de la impotència, del desànim, i apel·lar al desig de transformació. Diuen que els falciots ascendeixen a gairebé tres mil metres d'altura per orientar-se amb més precisió i esbrinar on s'han de dirigir. Nosaltres no podem arribar a aixecar el vol però sí que tenim la capacitat d'aixecar una mica més la nostra mirada. És evident que, crisi rere crisi, hem arribat a una situació límit que ens situa davant de l'abisme. Com afrontar-lo?

Aquest any hi ha molts corrents invisibles que entrellacen les peces de la programació, una xarxa ubiqua i extensa que les interrelaciona, i afavoreix el diàleg. Cadascú podrà capbussar-s'hi seguint el seu propi instint i fent la seva pròpia lectura -donat que són múltiples-. Aquí us llancem una possible aproximació que parteix del que percebem com una necessitat primària d'apel·lar a allò essencial i, des d'on apareix un desig de reaprendre, d'invocar noves maneres d'entendre'ns i de relacionar-nos entre nosaltres, i també amb un món que s'acaba però que no s'acaba. Propostes valentes que tracten d'imaginar la realitat i confrontar-la amb el què podria ser, amb una forta presència del cos, i en les que es llencen moltes preguntes i s'esbossen respostes. Superats els imaginaris apocalíptics: és possible tornar a començar? Què passa quan posem en risc la nostra manera de mirar? Què fem amb tota l'herència rebuda? Fins a quin punt som conscients de que la responsabilitat és sempre compartida?

Artistes tan singulars com **Óscar Bueno, Leticia Skrycky, Aurora Bauzá i Pere Jou, Ça marche, Iara Solano o Nilo Gallego** presenten peces en les que se'ns proposa treure capes, anar a l'essència, sintonitzar amb elements primaris com el foc o l'aigua, prioritzar sentits als quals sempre hem atorgat un valor secundari com el tacte o la oïda o atribuir nous significats a materials que ja existeixen. Transgressions aparentment menors i especulatives però que busquen conduir-nos a noves maneres d'estar i de contemplar el món, atenent a d'altres principis. La construcció i la destrucció de la identitat és un altre dels arguments pel qual transiten algunes peces de la programació. La **Janet Novás**, també des d'un terreny especulatiu, aborda la necessitat de dissoldre la seva identitat en diversos cossos per renéixer d'una manera més col·lectiva. **La Chachi** i en **Joan Català** tracten d'entendre's a ells mateixos a través de les tradicions a les quals pertanyen, mesclant l'experiència col·lectiva amb allò més íntim de les seves biografies.

Una altra de les reflexions destacables que comparteixen algunes de les artistes d'aquesta edició és la de repensar l'afectivitat de les relacions humanes. Els nous treballs de **Las Huecas** i de la **Sònia Gómez** parteixen d'una reflexió entorn de l'amistat: és possible l'amistat avui en dia, i en un món tan mercantilitzat? És l'amistat un espai segur en el què podem exposar la nostra vulnerabilitat i sortir-ne reforçades? En una línia similar, l'**Ira Brand**

i **Michikazu Matsune** proposen exercicis originals i desafiants. La primera analitza les relacions de poder i de submissió entre dues persones, en la que possiblement sigui la proposta més arriscada de la programació. La segona, de l'artista japonès establert a Viena, reflexiona sobre com ens modelen les persones que hem conegut al llarg de la nostra vida, un exercici fantasmagòric que, sens dubte, omplirà el teatre de presències.

Amb un caràcter més irreverent i reivindicatiu, presentem una sèrie de peces fetes per creadores que, mitjançant la paraula, la música i l'humor busquen, des del feminisme, incitar a una rebel·lió enfront de la mirada que ens construeix i tracta de dictar-nos com hem de ser i què hem de fer. Parlem dels treballs de la **Mariona Naudin, l'Alba Rihe**, el duo **Glòria Ribera i Gemma Polo**, i la **Natalia Fernandes**. Aquestes dues últimes són propostes pensades per l'espai públic i que persegueixen tant l'experimentació formal com la celebració.

Com en les últimes dues edicions, i a través d'una convocatòria conjunta amb l'espai de creació terrassenc El Corralito CAA, presentem a dos artistes emergents que mostraran els seus processos creatius. Aquest any els artistes seleccionats són **laSADCUM** i el trio d'artistes **Benet/Risi/Roca**. En ambdós propostes convergeix una idea de fons relacionada amb canviar el ritme; la primera es pregunta per la relació de les noves generacions amb el sexe relacionant-ho amb la hiper acceleració d'Internet, i la segona proposa disminuir revolucions en un marc més matèric com és el de la ceràmica, l'arquitectura i el so.

Finalment, el **TNT KIDS** proposa un programa on les criatures seran les protagonistes i on serà fonamental la seva participació. En **Nilo Gallego** ens convida a formar part d'un taller de creació sonora que substitueix la tecnologia dels botons i les rodetes per la tecnologia de l'escolta i la imaginació, tot substituint la famosa pregunta: què pot un cos? per la pregunta: què pot un timpà? El col·lectiu **Desplegándose** presenta una peça per a nadons feta amb diferents objectes i materials, i basada en el joc lliure, reservant a les famílies un rol també actiu. I, finalment, els **Buque Bólido** ens captivaran amb una peça divertida i imaginativa dirigida a persones d'entre cinc i cent cinc anys, que anirà acompanyada d'un taller d'escenografia amb materials reciclats que tindrà lloc un dia abans per, entre totes, poder-ne construir els objectes de joc.

El món és un lloc sorollós i esgotador que avança sotmès a canvis cada cop més frenètics i angoixants. A nosaltres ens agradaria convertir el festival en un refugi durant quatre dies. El cert és que desconeixem què passaria si tornéssim a néixer o, fins a quin punt, com va dir Emerson, es necessiten ulls per veure-hi. Però tant se val. Us oferim aquestes cadires com a possibilitat.

MARION BETRIU
DIRECTORA DEL FESTIVAL

PROGRAMACIÓ

DIJOUS 28 DE SETEMBRE

Hora	Companyia	Espectacle	Espai	Durada
17:30h a 20:30h*	Iara Solano	Bautismo	Teatre Principal - Sala Assaig	25'
17:30h	Ça marche	Ruido	Teatre Principal - Escenari	60'
19:00h	Las Huecas i Marta Echaves	Algo de Amor	MNACTEC - Auditori	50'
20:30h	Michikazu Matsune	All Together	Teatre Alegria	65'
22:15h	Alba Rihe	Gatzara	Casa de la Música	60'

DIVENDRES 29 DE SETEMBRE

Hora	Companyia	Espectacle	Espai	Durada
11:00h a 13:00h	Jornada PRO	-	Auditori Municipal	120'
16:00h a 21:30h*	Iara Solano	Bautismo	Teatre Principal - Sala Assaig	25'
16:00h	Sònia Gómez	Calidoscòpica	Nau Albinyana Ribas	80'
16:00h	Leticia Skrycky	Las Lámparas	ESCAC - Plató 4	50'
17:30h	Joan Català	Idiòfona	Parc de Vallparadís - El Torrent de les Bruixes	40'
17:30h	laSADCUM	NAVAJA	CCA El Corralito	30'
 18:00h	Nilo Gallego	Pràctiques de vol per a les orelles	Teatre Principal - Sala Cúpula	90'
18:15h	Óscar Bueno	Apoyatura	Amics de les Arts i Joventuts Musicals	45'
18:30h	Ça marche	Ruido	Teatre Principal - Escenari	60'
20:00h	Aurora Bauzà i Pere Jou	A Beginning #16161D	ESCAC - Edifici Vapor Universitari - Plató B	60'
20:00h	Natalia Fernandes	El carnaval no es alegre_Tiny Desk	Casa Alegre de Sagrera - Pati	30'
20:00h	Leticia Skrycky	Las Lámparas	ESCAC - Plató 4	50'
22:15h	Janet Novás	Proto (SN1806)	Teatre Alegria	65'
23:30h	Fran Cuneo	Sessió de DJ	Teatre Principal - Foyer	90'

PROGRAMACIÓ

DISSABTE 30 DE SETEMBRE

Hora	Companyia	Espectacle	Espai	Durada
11:00h a 14:00h*	Iara Solano	Bautismo	Teatre Principal - Sala Assaig	25'
 12:00h	Desplegándose	Preludio	Ateneu Candela	80'
12:00h	Joan Català	Idiòfona	Parc de Vallparadís - El Torrent de les Bruixes	40'
12:00h	Óscar Bueno	Apoyatura	Amics de les Arts i Joventuts Musicals	45'
13:00h	Leticia Skrycky	Las Lámparas	ESCAC - Plató 4	50'
13:00h	Gil Roca, Valentina Risi, Anna Benet	Substància Cremada (Durant la resta del dia es podrà visitar la instal·lació)	CCA El Corralito	30'
16:30h a 21:00h*	Iara Solano	Bautismo	Teatre Principal - Sala Assaig	25'
 17:00h	Desplegándose	Preludio	Ateneu Candela	80'
17:00h	Leticia Skrycky	Las Lámparas	ESCAC - Plató 4	50'
17:15h	Ira Brand	Ways to Submit	Casa de la Música	60'
 18:00h	Buque Bólido	Antenas infinitas: taller de escenografía y reciclaje	Teatre Principal - Sala Cúpula	120'
 18:30h	Nilo Gallego	Pràctiques de vol per a les orelles	Centre Cívic President Macià	90'
19:00h	Glòria Ribera i Gemma Polo	Llordes	Plaça de la Torre del Palau	60'
19:00h	Natalia Fernandes	El carnaval no es alegre_Tiny Desk	Masia de Ca n'Anglada - Pati	30'
19:00h	Leticia Skrycky	Las Lámparas	ESCAC - Plató 4	50'
20:30h	La Chachi	Los inescalables Alpes, buscando a Currito	Teatre Alegria	60'
22:30h	Mariona Naudin	Songs for the Bitch- Witch Women	Teatre Principal - Escenari	60'
00:00h	Rubén López	Sessió de DJ	Teatre Principal - Foyer	90'

DIUMENGE 1 D'OCTUBRE

Hora	Companyia	Espectacle	Espai	Durada
11:00h	Desplegándose	Preludio	Ateneu Candela	80'
11:00h	Leticia Skrycky	Las Lámparas	ESCAC - Plató 4	50'
11:30h	Sònia Gómez	Calidoscòpica	Nau Albinyana Ribas	80'
 12:00h	Buque Bólido	Ese mundo de ahí	Teatre Principal - Escenari	60'
13:00h	Glòria Ribera i Gemma Polo	Llordes	Raval de Montserrat	60'

Venda d'entrades a tnt.cat/programacio

BAUTISMO

IARA SOLANO

Ni pantalles de vídeo de 360 ni ulleres de realitat augmentada ni projeccions hologràfiques. L'espectacle (literalment) immersiu de Iara Solano (Sleepwalk Collective) ens submergeix en la senzillesa d'un gest que defuig l'espectacularitat. Agafeu banyadors i tovalloles perquè us esperen vint-i-cinc minuts de desacceleració en un jacuzzi.

Ja fa anys que festivals i centres de creació d'arreu insisteixen en la necessitat de les cures, tant a l'hora de comunicar-se amb les espectadores com de tractar amb les artistes. Aquesta peça, nascuda en el context postpandèmic de l'estiu de 2021, encarna la voluntat del TNT d'enguany de reduir el ritme, reconnectar amb el nostre interior i prendre'ns el temps que faci falta per canviar de perspectiva. Un canvi que la Iara ens acosta a través de la pell i del so, com a manera d'agombolar-nos i omplir-nos suaument, en una experiència-úter que no ens arriba a través dels ulls sinó que s'endinsa en l'univers de les imatges interiors, de la respiració i del record.

En moltes religions, l'aigua disposa d'una importància cabdal, no només com a element de neteja, sinó també com a espai liminal i ritus de pas. Per al cristianisme antic, el baptisme no representava només l'adopció de la fe, sinó també una transgressió perillosa, la separació voluntària d'un sistema polític imposat per passar a formar part d'una comunitat escollida. Les cures també poden ser revolucionàries.

La proposta de la Iara ens convida a una experiència individual, privada, en un espai sense observadors, però on els cossos es toquen simbòlicament a través de l'aigua. Perquè el teatre també ens pot oferir ritus de pas cap a una nova comunitat, i espais segurs on dissoldre l'angoixa o la tristesa.

Així com la Chachi, a Los inescalables Alpes, porta el seu cos fins a l'extenuació per trobar la intimitat d'un ritual tan col·lectiu com una romeria, la Iara ens cedeix l'espai del ritual perquè ens el fem nostre, i puguem gaudir d'allò que, tot i ser mundà, és màgic.

DATA:

- > Dijous 28 de setembre de 17:30h a 20:30h
- > Divendres 29 de setembre de 16:00h a 21:30h
- > Dissabte 30 de setembre d'11:00h a 14:00h i de 16:30h a 21:00h

ESPAI: Teatre Principal - Sala Assaig

DURADA: 25'

Idea original, text i veu:

Iara Solano Arana

Música original i acompanyament:

Sammy Metcalfe

Locució d'obertura i tancament:

Camila Vecco Haddad

Recepció:

Iara Solano Arana i Camila Vecco Haddad

'Bautismo' és una peça de Iara Solano per a Sleepwalk Collective

Amb el suport del Teatro de La Abadía Madrid

Eitxa artística

RUIDO

Ça marche

RESIDENT
ESTRENA

Fa més de mig segle que Beckett va sentenciar el final de tot plegat: Acabat, s'ha acabat, això s'acaba, això potser s'acabarà. Una sentència cada cop més vacil·lant, perquè potser no hi ha res que s'acabi de debò. Encara avui, l'eco del Big Bang perviu a l'univers en forma de soroll còsmic. A RUIDO, hi trobem qui podrien ser els dos últims éssers humans de la Terra, després que un cataclisme s'ho hagi endut tot. En aquest cas, els protagonistes del segon origen no es diuen Alba ni Dídac, com al Mecanoscrit de Pedrolo, sinó Núria Martínez-Vernis i Juan Navarro. I les runes amb què conviuen no són físiques sinó digitals: en comptes de llenya per fer foc, apleguen restes de fitxers de vídeo que han perdut el so.

Són diverses les propostes que enguany ens plantegen la necessitat d'un reinici: a A Beginning #16161D, l'Aurora Bauzà i en Pere Jou ens conviden a desenvolupar nous sentits per traspasar la foscor d'un futur postapocalíptic. A Las lámparas, la Leticia Skrycky ens convoca al voltant d'una foguera, bressol de la imaginació i de les històries. RUIDO també ens situa davant un silenci que cal reomplir. Aquí, però, la llum no prové de les flames d'una foguera, sinó de la lent d'un projector, i el joc d'ombres i ficcions que la Núria i en Juan reinventen no correspon tant a la corporeïtat del teatre com a l'artifici del cinema.

Així és com aquests dos éssers, a la vegada narradors i espectadors de la fi del món, passen a encarnar la figura del foley o dissenyador de so cinematogràfic: algú que treballa amb l'engany i l'astúcia per aconseguir una sensació de veracitat. Algú que omple buits.

Amb aquesta peça, Ça marche pren distància del món dels infants que ha acompanyat els seus últims projectes, però manté intacta l'aposta pel joc, així com la fascinació pels espais limítrofs de la cultura, allà on l'empremta de la civilització és més difusa. Per a una humanitat en fase terminal, la Núria i en Juan donen vida a la possibilitat de tornar a actuar com infants.

DATA:

- > Dijous 28 de setembre a les 17:30h
- > Divendres 29 de setembre a les 18:30h

ESPAI: Teatre Principal Escenari

DURADA: 60'

Concepció & Direcció: Nico Jongen
Dramatúrgia: Roberto Fratini
Performers: Núria Martínez Vernis & Juan Navarro
Espai & Figurinisme: Mariona Signes
Espai sonor: Aurora Bauzà
Col·laboració en so: Judit Farrés
Il·luminació: Marc Salicrú
Coordinació tècnica: Gabriela Bianchi
Assessorament en Foley: Marta Monistrol
Mirada externa: Joaquín Collado
Administració: Roser Casamayor
Direcció de producció: Laura Viñals
Una coproducció de Festival TNT & Ça marche

Amb el suport de Campo Ghent, Teatre Lliure, l'Abri Genève, L'Estruch Fàbrica de creació, OSIC Generalitat de Catalunya, Terrassa Crea i INJUVE.

Ça marche es companyia resident a la Nau Ivanow de Barcelona.

Eitxa artística

ALGO DE AMOR

LAS HUECAS i MARTA ECHAVES

ESTRENA

COPRODUCCIÓ

Com podem mesurar l'amistat? Grams, lliures i unces ens ajuden a determinar amb exactitud un pes. Racions i porcions responen a mides preestablertes. En canvi, els grapats, pessics i miques sorgeixen del cos i no designen cap quantitat en concret, sinó més aviat un tacte. La punta d'uns dits acariciant el no-res.

Ja fa set anys que Las Huecas fan feina juntes, compartint processos de creació col·lectiva, despullant-se emocionalment a cada espectacle, i deixant-se cada dia la pell en la gestió de la companyia. I ara, després de tanta intensitat, es pregunten: però realment, som amigues o no som amigues? Ja se sap que, a la pregunta del ser o no ser, el teatre mai ha sabut donar-li resposta, i per tant és ben natural que una amistat sorgida del teatre i del joc escènic sigui especialment confusa. A menys, és clar, que totes estiguem performant contínuament, i que totes les amistats impliquin, en certa mesura, una posada en escena.

L'amistat és el tema a què Las Huecas han decidit dedicar el seu nou projecte, que es materialitzarà en tres formats diferents: una conferència performativa, una creació audiovisual (realitzada amb Sofia Esteve, Isa Luengo i Mar Zapata) i una peça escènica. Al TNT hi estrenen Algo de amor, la conferència performativa.

I aquí és on entra en joc la Marta Echaves, que, a més de ser escriptora i investigadora, sap jugar molt bé amb les convencions teatrals i amb els espais d'indeterminació que provoquen. La Marta i Las Huecas fan, doncs, d'amfitriones en una conferència performativa que explora l'amistat com a pràctica, i que es planteja si l'amistat és l'últim reducte polític després del fracàs de l'amor romàntic, o si, ben al contrari, és una il·lusió més del capitalisme per treure rèdit econòmic de les nostres relacions.

Eitxa artística

DATA:
Dijous 28 de setembre
a les 19:00h

ESPAI: MNACTEC
Auditori

DURADA: 50'

**Conferència
performativa a
càrrec de:** Marta
Echaves & Las
Huecas

ALL TOGETHER

MICHIKAZU MATSUNE

DANCE
ON TOUR
Austria

A project by Tanzquartier Wien
in cooperation with the
Federal Ministry of European
and International Affairs

JAPAN FOUNDATION
国際交流基金

ESTRENA
NACIONAL

Reunir en un mateix lloc totes les persones que han estat importants a la nostra vida. Això és el que l'artista japonès-austríac Michikazu Matsune, acompanyat per en Frans Poelstra i l'Elizabeth Ward, es proposen fer a All Together. No seríem qui som sense la influència que tantes altres persones han exercit sobre nosaltres: antigues professores amb qui hem perdut el contacte, familiars que ens han deixat, examants, amigues d'infantesa, companyes de feina, celebritats artístiques... Un inesgotable univers de noms i d'històries que en Michikazu, l'Elizabeth i en Frans –tres persones amb diferents orígens geogràfics, culturals i generacionals– desgranen de manera hilarant i sistemàtica, durant una hora en la qual viatjarem a través del temps i dels continents, sense moure'ns de la butaca.

La distància i la separació en un món globalitzat són temes que la pandèmia va posar sobre la taula, però també la pregunta de qui som en relació als altres. Aquesta és una inquietud que ressona en altres propostes que podem veure al festival, com les de la Sònia Gómez o Las Huecas. En el cas d'en Michikazu, la idea ve d'abans que ningú hagués sentit parlar mai de pangolins ni de coronavirus.

D'un elevadíssim component personal, la peça està creada íntegrament a partir de les vivències dels tres intèrprets, que les relaten en forma d'anècdota amb molt de sentit de l'humor i del ridícul. I de vegades les històries entren inesperadament dins del seu cos i els posseeixen, tot portant fins al Principal de Terrassa una amiga que balla tecno en una fàbrica abandonada a Berlín, una companya de pis pàmfila a Nova York o una àvia que fa teatre japonès amateur. I és que en Michikazu ve del moviment i la dansa, des d'on s'enfronta a una peça on el cos juga amb els límits del record i l'absència.

Poesia, humor, absurditat i crítica conflueixen en l'obra d'un artista tan enginyós com inclassificable, que us podeu trobar a festivals de tot el món –i que acaba d'estrenar la seva última peça al Festival d'Avinyó–, però que és el primer cop que presenta la seva feina a casa nostra. Una ocasió única per descobrir el seu univers.

DATA:
Dijous 28 de setembre
a les 20:30h

ESPAI: Teatre Alegria

DURADA: 65'

**Concepte
i direcció artística:**
Michikazu Matsune

Performance:
Michikazu Matsune,
Frans Poelstra,
Elizabeth Ward

Assistència a l'assaig:
Dorothea Zeyringer

Tour manager:
Franziska Zaida
Schrammel

Una producció d'Studio
Matsune 2018.
Amb el suport del
Cultural Department
of the City of Vienna /
MA7

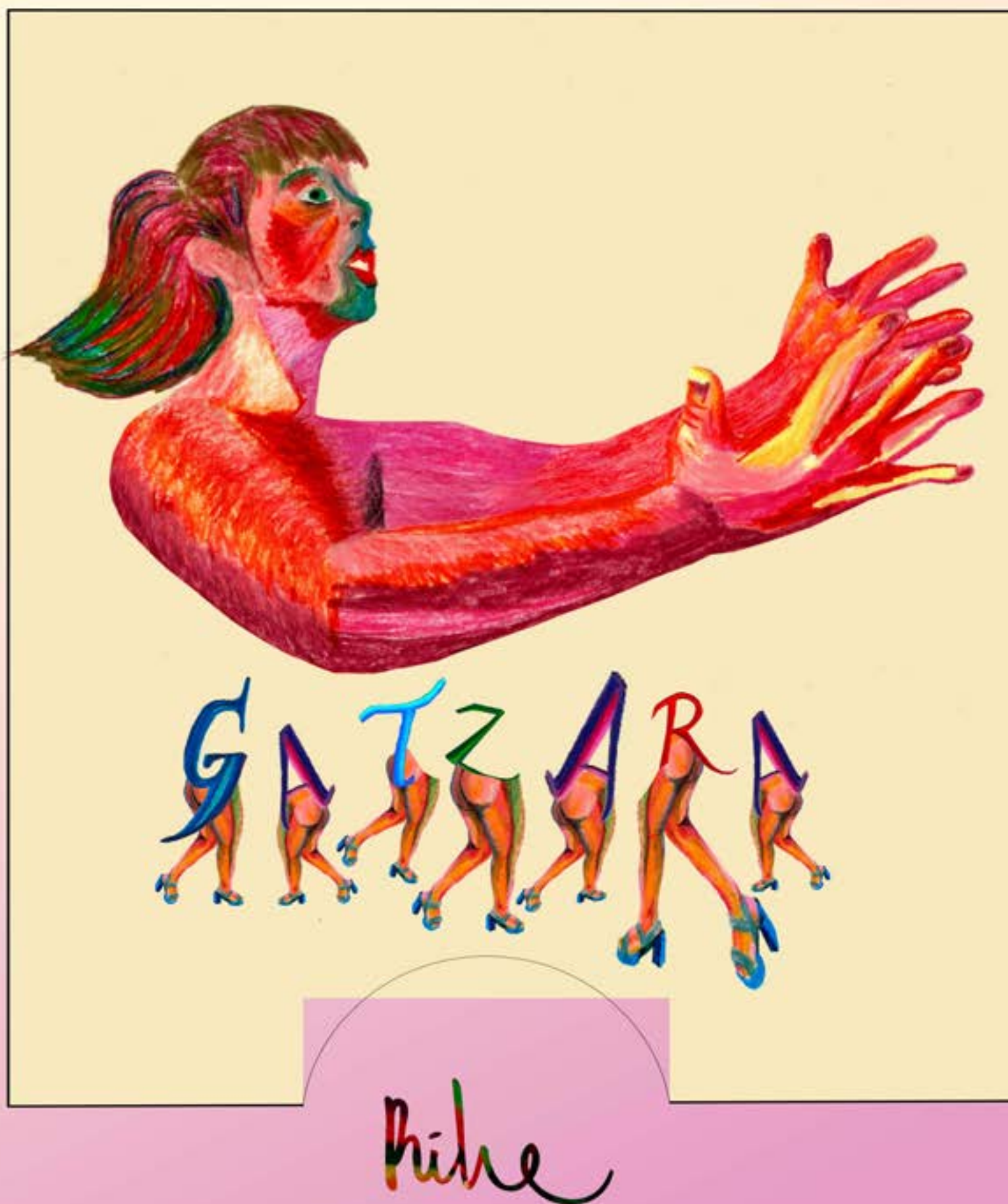
Tour suport: DANCE
ON TOUR Austria
- un projecte de
Tanzquartier Wien
en cooperació amb
l'Austrian Federal
Ministry for European
and International
Affairs.

Eitxa artística

GATZARA

ALBA RIHE

RESIDENT
ESTRENA

Amalia Fernandez + Pi McCarthy + Adrià Gil + Sofia Archer + Xesca Salvà + Raul Naro
+ Espai Nyam Nyam + TNT coproducció + La Poderosa + Roca Umbert + Alba Rihe

ESTRENO EN LOS MEJORES CINES

Abdominals. Cintura. Abdominals. Cintura. Bòtox. Fama. Liposucció. Tens 53.000 missatges sense llegir. One more time. Abdominals. Power boost. One more time, we're gonna celebrate. La setmana passada vas utilitzar el dispositiu un 238% més. Body pump. El búho está triste. And you know I can't fake it. Pilates. Decathlon. Volies dir "cómo triunfar en onlyfans"? Algo pasa con Mary. I am my own work of art. Fa 92 setmanes de l'última còpia de seguretat. Protein cookie. Energy bar. Oh boy you looking like you like what you see.

Com a artista resident del TNT, l'Alba Rihe ha decidit fixar-se en com l'imperatiu cultural de la hiperproducció i la turboidentitat acaben convertint-nos en cossos orquestra. Suspenses a la corda fluixa entre com ens veuen i com volem ser vistes, acabem caient a la xarxa de la hiperactivitat i l'autobombo. El més important és que estiguem sempre divines, per més que haguem d'autoexplotar-nos. La classe precària va al paradís.

Amb aquesta peça, l'Alba assumeix el repte de crear un solo ple d'humor i ironia, en què es proposa de deconstruir la figura de la diva i capgirar la nostra manera d'entendre l'èxit i la fama. Perquè les dives no deixen de ser una versió profana de la divinitat, al mateix temps que són carn de sacrifici. A Gatzara, l'Alba oficia una mena d'autòpsia festiva del cos d'aquesta divinitat profana, una dissecció carnavalesca on conflueixen mites, cançons i estiraments de bíceps.

El pes de l'autoexigència transita per altres peces del festival, com Calidoscòpica, de la Sònia Gómez, o Los inescalables Alpes, buscando a Currito, de la Chachi. Gatzara posa sobre la taula la politització del jo davant la mirada que el construeix, un tema que també tracten la Mariona Naudin (Songs for the bitch witch women) i l'Ira Brand (Ways to Submit). Ens exigiríem tant si no ens sentíssim permanentment observades?

DATA:
Dijous 28 de setembre
a les 22:15h

ESPAI: Casa de la Música

DURADA: 60'

**Autora i
intèrpret:**
Alba Rihe
Mirades
externes:
Xesca Salvà,
Amalia
Fernandez,
Adrià Guardiola,
CUL ACTIU

So:
Adrià Gil

Vestuari:
Sofia Archer

Co-producció:
Festival TNT de
Terrassa

**Espais
col·laboradors:**
Espai Nyam
Nyam, Roca
Umbert.

Eitxa artística

CALIDOSCÒPICA

SÒNIA GÓMEZ

COPRODUCCIÓ

ESTRENA

Dues dones en un espai indeterminat. Un llindar. Una frontera més que difusa, que separa el món d'endins del d'enfora, la ficció de la realitat, l'angoixa de la salut. La Sònia és experta en treballar sobre els llindars, en esmicolar les línies que estem tan avesades a traçar entre conceptes i persones, i presentar-nos com si res la fragilitat infinita dels nostres sistemes (i prejudicis).

Calidoscòpica és un duo de Sònia Gómez i Encarni Espallargas, que neix de la invitació que la Sònia va fer a l'Encarni fa un any i mig per crear una peça plegades; un any i mig durant el qual han estat construint pacientment una relació, buscant punts de trobada. I preparant-se. Preparant-se per fer front a alguna cosa que no tenen gaire clara, però posades a viure a l'espai incert de la frontera, val més estar preparades. Sense perdre mai el sentit de l'humor.

Així com Las Huecas es pregunten sobre les línies (també difoses) que uneixen l'amistat i els processos de creació, la Sònia porta a escena una barreja entre curiositat i vulnerabilitat, que acaba desvelant que l'amistat és un joc de miralls, en què és tan important la nostra mirada sobre les altres com la mirada de les altres sobre nosaltres. Oferir-nos a la mirada de l'altre és un acte d'exposició i fragilitat, però també de llibertat i coratge. Superar la por a fer el ridícul no és fàcil, i encara ho és menys davant d'una societat que no dubta a menystenir la diversitat i penjar-nos etiquetes, i que acaba per fer-nos creure que fem el que fem, mai ens en sortirem. Potser per això la Sònia insisteix a dir, tot citant l'Encarni, que Calidoscòpica és un quitamiedos: una manera de reformatejar-nos els tics i reaprendre, gràcies a l'altre, a recuperar la confiança en nosaltres.

Francesc Tosquelles ens recorda que el que compta no és el cap, sinó els peus, "perquè són els peus que ens porten als llocs". I que les mares ho saben bé, i per això fan pessigolles als peus dels nadons. Calidoscòpica també ens busca els peus, per fer-nos-hi pessigolles.

DATA:

> Divendres 29 de setembre
a les 16:00h

> Diumenge 1 d'octubre
a les 11:30h

ESPAI: Nau Albinyana
Ribas

DURADA: 80'

Acte escènic de:

Sònia Gómez i
Encarni Espallargas

Espai:

Txesca Salvà i Sònia
Gómez

Producció musical:

Pere Jou & Aurora
Bauzà

Disseny llums:

Anna Rovira

Nen:

Edmond Beta

Producció:

elclimamola

Eitxa artística

LAS LÁMPARAS

LETICIA SKRYCKY

RESIDENT
ESTRENA

Vivim en una societat visual. La mirada és la manera de relacionar-nos amb el món que tenim més assumida, i és en la visualitat on reposen la majoria d'estructures de poder. El projecte de la Leticia Skrycky, derivat d'una col·laboració prèvia amb l'Alina Ruiz Folini, es pregunta quin cost té l'hegemonia de la visió en el nostre dia a dia. Dit amb altres paraules, quins sentits estem perdent quan reduïm la nostra percepció exclusivament a allò que podem veure?

Com a il·luminadora, la Leticia s'ha interessat sempre per les propietats més perifèriques dels aparells d'il·luminació tradicionals, més enllà del seu ús de fer visible un objecte. Així és com va començar a investigar sobre els focus teatrals com a generadors d'escalfor i va acabar descobrint que també era possible escoltar-los. I no només per la resistència dels seus filaments, sinó també pel camp electromagnètic que generen al seu voltant i que confereix a cada focus un timbre determinat.

Las lámparas és una coreografia elèctrica en què la llum es fa audible i el so, visible. En comptes de posar els focus al servei de la mirada, la Leticia els converteix en membranes sensibles que registren les freqüències de ressonància de l'espai on es troben i les tradueixen en forma d'alteracions elèctriques. Sí, podem veure els canvis que la llum experimenta, però també sentir la seva escalfor o escoltar les seves interferències. Amb la voluntat de no explicar res, sinó de disposar un espai de cohabitatge que ens permeti suspendre temporalment la mirada i descobrir noves formes d'atenció. O, com proposa la Marina Garcés, per deixar que els ulls caiguin de nou al cos.

L'escolta és un tema recurrent en moltes peces d'aquest TNT: de la ficcionalització del so que ens proposa Ça marche a l'orquestració espontània del metall que ens ofereix en Joan Català; de la suspensió del progrés musical que ens planteja l'Óscar Bueno al taller familiar d'en Nilo Gallego per trobar noves maneres de percebre. La Leticia ens convida a un espai sinestèsic que desborda tant el so com la mirada, i ens convoca al voltant d'una foguera electromagnètica que també acull els nostres fantasmes.

DATA:

- > Divendres 29 de setembre a les 16:00h i a les 20:00h
- > Dissabte 30 de setembre a les 13:00h, a les 17:00h i a les 19:00h
- > Diumenge 1 d'octubre a les 11:00h

ESPAI: ESCAC - Plató 4

DURADA: 50'

Investigació i realització:

Leticia Skrycky

Acompanyament: Ibon Salvador

Col·laboracions: Ayara Hernández Holz, Leonor Courtoisie i Ce Pams.

Producció: Carolina Goulart

Coproducció: Festival TNT de Terrassa i Teatro do Bairro Alto

Residències: Festival TNT de Terrassa; GRANER / Centro de Danza y Artes Vivas; OOPSA - SOOPA / Platform for creation

Agraïments: Mauricio Skrycky, Joana Cardoso & Mochi, Fernando Gandasegui, Marta Echaves, Andrea Gonzalez, Núria Gómez Gabriel, Vasco Alves, Gabriela Escobar, Fabrizio Rossi, Francisco Trujillo, Santiago Marrero, i a totes les amigues que van compartir amb mi i em van contagiar el seu entusiasme per Éliane Radigue i Maryanne Amacher.

* LAS LÁMPARAS neix en el context del Proyecto Táctil (2017-2020), camp d'investigació iniciat juntament amb Alina Ruiz Folini.

Eitxa artística

IDIÒFONA

JOAN CATALÀ

Si heu tingut mai la sort de veure un espectacle de Joan Català, com Pelat o 5.100m/s, segur que el recordeu com un artista amb un segell inconfusible. En canvi, si Joan Català us ha fet mai un banc de ferro, una barana, o una eina, la confusió està servida. Perquè en Joan Català, l'artista, es diu igual que el seu pare i que el seu avi, i tant l'un com l'altre han estat sempre ferrers. I tant l'un com l'altre han esperat sempre que en Joan, que de petit feia equilibris amb les encluses i els cargols que trobava al taller del seu pare, heretés la tradició i esdevingués ell mateix ferrer. Un destí gravat a ferro.

Des de ja fa uns anys, la incansable recerca d'en Joan al voltant del cos, l'objecte i el moviment l'ha dut de nou al món del ferrer de la seva infantesa, amb una sèrie de peces que exploren la materialitat i la sonoritat del ferro, de manera que, en comptes de fugir-ne, ha acabat per endinsar-s'hi.

Amb Idiòfona, en Joan torna a l'espai públic i dona forma a un solo que només es pot dur a terme amb la complicitat de les espectadores: una peça entre instal·lativa, musical i escultòrica que mira de treure pes al ferro i, en definitiva, a tot allò que sembla forjat i inamovible. O, com diu ell mateix, és un intent de fer lleugera la duresa. Perquè la duresa pot ser tallant però també musical, com passa amb els idiòfons, els instruments que sonen gràcies a la vibració de tot el seu cos.

A All Together o a Los inescalables Alpes, buscando a Currito, Michikazu Matsune i la Chachi també ens mostren com la construcció de la identitat no és un procés solitari, sinó col·lectiu. I, com passa a la peça de la Chachi, a Idiòfona el desplaçament físic es converteix en un ritual indispensable d'aquest procés. Un desplaçament que, en aquest cas, potser fa pensar més en un corre-foc que en una romeria, però que al final dibuixa el mateix camí, des de l'impuls íntim a l'espai compartit, i des dels senders pretraçats als horitzons desconeguts.

DATA:

- > Divendres 29 de setembre a les 17:30h
- > Dissabte 30 de setembre a les 12:00h

ESPai: Parc de Vallparadís
El Torrent de les Bruixes

DURADA: 40'

Concepció, direcció i interpretació: Joan Català

Assessorament dramaturgic i actoral: David Climent

Espai escènic: Joan Català

Espai sonor: Joan Cot

Disseny de vestuari: Belén Eleonori, Joan Català

Agraïments: Iván Tomasevic, Matteo Frau, Martí Soler, Rubén Martínez, Claudio Stellato, Quim Bigas, Belén Eleonori

Producció i distribució: Agnès Forn, Ute Classen
Fotografies: Anna Fonseca, Simon Peeters

Eitxa artística

EL CORRALITO X TNT

NAVAJA

laSADCUM

DATA:

Divendres 29 de setembre
a les 17:30h

ESPAI: CCA El Corralito

DURADA: 30'

Autoria: laSADCUM

Direcció i coreografia: Guillem Jiménez

Assistència de direcció: Vera Palomino

Interpretació: Judit Amengual, Laia Camps,
Guillem Jiménez, Wilchaan Roy i Javi Valls

Composició musical: DA ROCHA i Paja
Rabiosa

Col·laboració musical: Tarta Relena

Il·luminació: Oscila

Escenografia: Guillem Jiménez

Vestuari: Gina Berenguer

Maquillatge: Juan Galo

Producció: Muntsa Roca - Lila Brick i Blanca
Sartorius

Amb el suport de: CCCB, Fabra i Coats, El
Corralito x TNT i Nau Estruch

SUBSTÀNCIA CREMADA

Gil Roca, Valentina Risi, Anna Benet

DATA:

Dissabte 30 de setembre
a les 13:00h

ESPAI: CCA El Corralito

DURADA: 30'

**Concepte, creació, dramaturgia,
direcció, composició i
escenografia:**

Substància cremada (Anna Benet
Prat, Valentina Risi, Gil Roca Culí)

Elaboració de peces ceràmica:
Anna Benet

Disseny de so:
Valentina Risi, Gil Roca

Agraïments:
Konvent

El Corralito CCA es dedica a donar suport a creadores emergents de Terrassa des de l'any 2015. La voluntat: oferir un espai a joves artistes que encara no saben (o escullen no saber) cap a on van. Treballant des de l'autogestió i l'economia circular, el Corralito vol ser una casella de sortida, o una d'aquelles que permeten avançar més que allò que el dau indica.

La col·laboració amb el TNT es va iniciar el 2020, i acompanya anualment entre dos i tres processos creatius que seran mostrats en el marc del festival. La selecció té tres criteris: u, que siguin peces de creadores amb poca trajectòria —tornant a la idea del dau. Dos, que siguin projectes a les beceroles, que treguin profit de la residència d'estiu a El Corralito. I tres, que siguin projectes sensibles a les urgències temàtiques o metodològiques que d'una manera o altra uneixen les propostes de cada edició del TNT.

Aquest any, hi ha hagut dos projectes seleccionats. En primer lloc, la companyia laSADCUM presenta NAVAJA, una peça coreogràfica que es pregunta per la relació de les generacions més joves amb el sexe. La digitalització dels cossos, l'esclat de la pornografia o la difusió d'imatges hipersexualitzades són parts indestruïbles d'haver crescut amb internet. El que més fascina a en Guillem Jiménez, director de la companyia, són les fílies i estètiques nascudes en aquest entorn: navalles, katanes, patinets elèctrics, ordinadors portàtils i talons d'agulla són alguns dels objectes penetrants que es reiteren a les fantasies d'una generació marcada pel metall i per la repetició compulsiva de models virtuals.

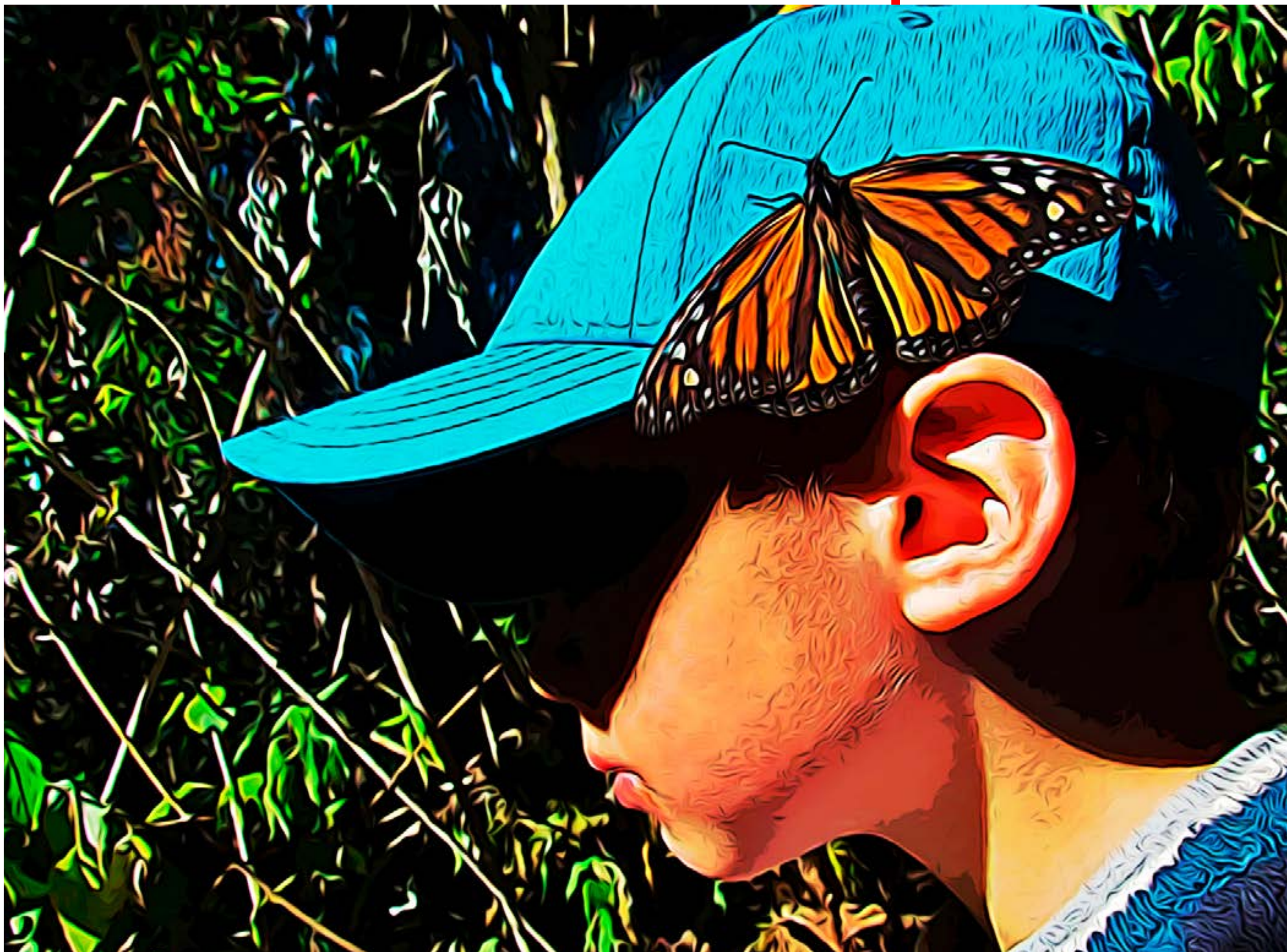
I si laSADCUM es fixa en com la virtualitat travessa el cos, el trio d'artistes del Konvent Benet/Risi/Roca duu a terme el camí contrari i s'enfanga en una recerca molt matèrica on conflueixen ceràmica, arquitectura i so. A través d'un gest molt senzill —microfonar i amplificar un torn ceràmic—, es proposen de traduir les interaccions entre argila i pell a un espai sonor immersiu. El repte de fons: abandonar la idea d'un paisatge “de postal” i entendre'l com un procés dinàmic del qual formem part.

PRÀCTIQUES DE VOL PER A LES ORELLES

NILO GALLEGO

TNT KIDS

*Proposta per a infants de 7 a 13 anys

Com podríem aconseguir sense dolor que les orelles se'ns desprenguessin del cos i s'allunyessin volant com papallones? Tot i que sembli màgia, així és com en Nilo Gallego diu que se sent cada cop que surt a gravar sons amb un micròfon: com si les seves orelles prenguessin vida pròpia i, seguint la direcció del micròfon, s'envolessin fins a la branca d'un arbre, al campanar d'una església, o, per què no, fins al capdamunt de la Torre Eiffel. Vivim envoltades de sons que no escoltem, amb les orelles clavades a banda i banda del cap sense fixar-nos en la major part d'històries i fantasies amb què ens creuem mil cops cada dia. Amb aquest taller familiar, pensat per a infants d'entre set i dotze anys, en Nilo ens anima a estimular l'oïda i deixar-nos sorprendre pels mons inesperats que som capaces de descobrir.

El problema és que en Nilo ha decidit no fer servir cap gravadora. Ni micròfons, ni auriculars, ni altaveus. El repte és clar: com podem fer gravacions de so sense cap mena de material tecnològic? Tal com passa a altres projectes, com Apoyatura, d'Óscar Bueno, o Las lámparas, de Leticia Skrycky, la primera premissa que ens proposa aquest taller, creat especialment per a Terrassa, és que oblidem el que hem après: i si el nostre cos i l'espai on som fossin suficients per crear un disseny sonor?

Feu silenci, feu punta a la imaginació, i prepareu-vos per deixar que les orelles alcin el vol. En Nilo ens proposa de crear col·lectivament la banda sonora d'una pel·lícula, tot desenganxant-nos de la nostra percepció quotidiana del so i enlairant-nos juntes al món de la ficció. Remors que apareixen i desapareixen, sons que s'amplifiquen, històries que ens sorprenen... Tot comunicant-nos sense paraules, emprendrem un rodatge sensorial que ens farà viatjar des de l'interior d'una habitació fins al carrer, i del carrer a la Lluna.

En un moment en què els mòbils i ordinadors s'han convertit gairebé en unes noves orelles, en Nilo ens convida a fugir de la dependència tecnològica, i a explorar les maneres més juganeres d'eixamplar la nostra percepció.

Eitxa artística

DATA I ESPAIS:

> Divendres 29 de setembre a les 18:00h al Teatre Principal - Sala Cúpula

> Dissabte 30 de setembre a les 18:30h al Centre Cívic President Macià (districte Sant Pere Nord)

DURADA: 90'

Disseny i mediació:

Nilo Gallego

APOYATURA

ÓSCAR BUENO

RESIDENT
ESTRENA

APOYATURA

Totes hem estat algun cop estirades a terra observant els núvols. Potser fins i tot hi hem reconegut figures. Però per més que deixéssim volar la imaginació, segur que una força ens ha subjectat l'espatlla i ens l'ha mantingut clavada a terra. Óscar Bueno, un dels residents del TNT d'enguany, es fixa precisament en aquesta força que experimenta el cos quan aquest decideix no fer res. Tot partint de la tensió entre lleugeresa i gravetat, l'Óscar, pianista de formació, ha desplegat una recerca sobre els sons que el cos provoca al piano pel simple fet de recolzar-s'hi, de descarregar suaument el seu pes sobre les tecles.

Batega rere aquesta premissa aparentment simple un interès per la suspensió del desenvolupament musical, que també acaba sent una suspensió de la productivitat i del progrés. Es tracta d'un exercici que constantment malda per fugir del desenvolupament i hi torna a caure, una cerca dels límits creatius entre fer i no fer que, en un moment d'hiperproducció i saturació d'estímul, ens convida a imaginar la desacceleració no com un silenci, sinó com un nou estat de percepció, atent a les microvariacions del present.

Un piano és un instrument arranjat per produir música a partir d'una sèrie de pressions. Però què passa si abandonem les seqüències apreses i simplement ens hi repengem? I si en comptes de dits hi descarreguem braços, colzes o fronts? Es pot escriure la partitura d'accions d'un cos que es deixa caure?

Apoyatura es presenta com una hibridació entre concert i coreografia, on es combinen música, imatge i acció. La recerca de l'Óscar forma part d'un projecte més ampli anomenat Los paisajes ajenos, on la idea de fer algun pas enrere es fa indispensable per assolir una nova perspectiva i contemplar el paisatge. En aquest cas, fer algun pas enrere pot significar oblidar com hem après a tocar un piano, o renunciar a buscar conclusions. I aprendre una altra vegada a relacionar-nos-hi. Perquè tot i que la gravetat ens empenyi cap a terra, la imaginació segueix volant lliure entre els núvols.

DATA:

Divendres 29 de setembre
a les 18:15h

Dissabte 30 de setembre
a les 12:00h

ESPAI: Amics de les Arts
i Joventuts Musicals

DURADA: 45'

**Creació i
interpretació:**
Óscar Bueno

**Disseny
d'il·luminació:**
Dani Paiva de
Miranda

Acompanyament:
Anto Rodríguez

Produït per:
Óscar Bueno i
Dorothy Michaels.

Coproduït pel
Festival TNT de
Terrassa

Amb el suport de
Graner, centre de
creació de dansa i
arts vives

Eitxa artística

A BEGINNING #16161D

AURORA BAUZÀ I PERE JOU

Diuen que el #16161D és el color que veiem quan tanquem els ulls.
De quin color veiem el futur?

L'Aurora Bauzà i en Pere Jou fan un pas més en la seva aposta per entrellçar música i cos, escena i veu, i tornen al TNT després d'estrenar-hi, fa dos anys i com a artistes residents, We are (T) here. En aquesta nova proposta, la veu i la foscor són els vehicles encarregats de transportar-nos al futur, després d'un suposat final de les coses. Podem pensar en el futur sense imaginar-nos-el desolador? Tot defugint les narratives més apocalíptiques, l'Aurora i en Pere ens conviden a explorar la buidor com a oportunitat per a un reinici, i a entendre la foscor no com quelcom tenebrós, sinó com una possibilitat per a la fantasia. La foscor bategant que veiem quan tanquem els ulls, que guspireja amb el naixement de noves formes.

Al Miserere, el cèlebre cant polifònic compost per Allegri el segle XVII, un cor d'humans implora el perdó després d'haver comès tota mena de crims i atrocitats. Gairebé quatre-cents anys després, la responsabilitat dels països industrialitzats en l'adveniment del canvi climàtic i el capitalisme global es fa més palpable que mai, però també la nostra irrellevància i indefensió davant d'unes forces naturals capaces de destruir-nos en qualsevol moment. No es tracta, per tant, de trencar amb la tradició per fer tabula rasa, sinó de fer-nos càrrec d'aquesta tradició. Al cap i a la fi, tant la bellesa com les violències i els privilegis formen el llegat que ens endurem cap al futur.

A Beginning #16161D és una experiència que ens situa en una situació d'escolta i contemplació, on formes incertes emergeixen subtilment de la penombra mitjançant un diàleg delicadíssim entre la veu, la llum i el cos. Un diàleg que neix de treballar a les palpentes, amb una temporalitat dilatada i des d'una concentració màxima en l'espai i el present. Perquè quan ens acostumem a la foscor se'ns desperten uns altres sentits. I potser per captar i acollir el que vindrà seran aquests sentits els que més necessitarem.

DATA:
Dídivendres 29 de setembre
a les 20:00h

ESPAI: ESCAC
Ed. Vapor Universitari
Plató B

DURADA: 60'

Concepte i direcció: Aurora Bauzà & Pere Jou
Artistes: Elena Tarrats, Maider Lasa, Isaac Baró, Diana Pop, Pere Jou
Música i Disseny de So: Aurora Bauzà
Coreografia: Pere Jou
Disseny de Llums: Jou Serra, Marieta Rojo
Disseny de Vestuari: Mariona Signes
Col·laboració dramaturgia i coreografia: Alessandro Sciarroni
Assistent de moviment: Clàudia SolWat
Producció i mirada externa: Ariadna Miquel
Agraïments: Cube peak, Africa Sabé i Iguzzini
Coproducció: L'Auditori i Centre Chorégraphique National d'Orleans (France)
Amb el suport de: Institut d'Estudis Baleàrics, Graner Fàbrica de Creació, Nau Estruch, associació francesa de música contemporània Hémisphère Son, Castell de Montjuïc i CC Barceloneta

Eitxa artística

EL CARNAVAL NO ES ALEGRE_TINY DESK

NATALIA FERNANDES

El Brasil és un país de contrastos. Entre l'eufòria de Copacabana i la repressió de Castelo Branco, entre el futbol i l'esclavisme, entre Lula i Bolsonaro. I a la Natalia Fernandes no hi ha res que la connecti més amb les contradiccions del seu país natal que la música. Després de deu anys vivint fora del Brasil i treballant a Espanya amb coreògrafs i dramaturgs com Jesús Rubio, Poliana Lima o Celso Giménez, la Natalia sent la necessitat de tornar a mirar als seus orígens. I ho fa amb una peça en solitari que es presenta a l'espai públic, com una forma de compartir per sentir-se menys sola. I per fer-nos sentir, també a nosaltres, més acompanyades.

Tot inspirant-se en el format musical del Tiny Desk, El carnaval no es alegre es presenta com un concert sense instruments ni talent musical. Sostinguda només per una playlist, la Natalia ens fa viatjar pels territoris imaginats d'un Brasil molt personal, on no hi falta la mirada irònica al funk, la samba o al twerking més desfermat.

El fil conductor que ho imanta tot és la figura de Caetano Veloso, que la Natalia descriu amb admiració com un artista polifacètic i impossible d'etiquetar que condensa totes les contradiccions i anhels del Brasil. Digne referent antropofàgic, la música de Caetano és un pou sense fons on es combina una mescla d'estils de procedències molt diverses, i que ahora ha exercit una influència immensa en la nova producció musical brasilera. Com diu la Natalia, parlar de Caetano implica haver de parlar de tots els universos que ell mateix ha proposat.

És per això que a la seva playlist no hi ha pràcticament cap cançó de Caetano. La Natalia aposta per fugir dels tòpics, per deconstruir les expectatives que el mateix format de concert proposa, i per aprofundir en la mescla i la contradicció com la millor manera de recórrer una geografia emocional del Brasil. I per ballar. Per ballar molt, en una celebració on estem totes juntes.

DATA I ESPAI:

- > Divendres 29 de setembre a les 20:00h a la Casa Alegre de Sagrera - Pati (entrada per Jardins)
- > Dissabte 30 de setembre a les 19:00h a la Masia de Ca n'Anglada - Pati

DURADA: 30'

Creadora i Intèrpret: Natalia Fernandes
Mirada Externa
i Assistència

Dramatúrgica: Celso Giménez
Coordinador **Tècnic:** Iván Mozetich

Espai Sonor: Vicky Leaks

Col·laboradors: Isabela Rossi, Sofia Gasset, Carlos Galilea

Suport: Centro Coreográfico Canal, Conde Duque, La Caldera/Los Barros, Universidad Carlos III Madrid, Embajada de Brasil, Residencias Paraiso, Fiot, Pasa2 i Dansa Valencia.

Distribució: Belén Martí Lluch

Eitxa artística

PROTO (SN1806)

JANET NOVÁS

RESIDENT
ESTRENA

Tot i que actualment viu a Barcelona, la carrera de la Janet Novás s'ha desenvolupat principalment a Madrid. Fins ara, a Catalunya només n'havíem pogut veure Mercedes más eu, de manera que la seva residència d'enguany al TNT és una oportunitat esplèndida per redescobrir el seu univers creatiu, caracteritzat per l'exploració de formats híbrids en què el cos, entès com a subjecte autònom i problemàtic, és protagonista.

Al seu darrer projecte, Where is Janet, la coreògrafa i ballarina gallega s'enfrontava a l'esgotament del seu cos i acabava cedint-lo a un doble fantàstic, en una escena final en què la Janet que vèiem a escena deixava de ser la Janet i es convertia en un cúmul de cèl·lules exposat en un museu. La projecció d'una galàxia sobre el seu cos atomitzat ens recordava que no només la identitat no ens pertany, sinó tampoc la matèria de què estem fetes.

A Proto (SN1806), aquesta explosió del jo continua. A partir d'un joc de paraules, la Janet Novás esdevé supernova, i s'aboca a un treball més col·lectiu on la potència del seu propi univers es fusiona amb la potència dels de les altres intèrprets, en un gest exponencial per poder imaginar escenaris més plurals, més lluminosos i menys catastròfics. En aquest punt, s'afegeix a altres artistes que també reivindiquen la necessitat de tornar a pensar en el futur en clau positiva, com l'Aurora Bauzà i en Pere Jou o la Mariona Naudin.

Una de les preocupacions constants als últims projectes de la Janet és l'origen dels cossos, la pregunta per com les fisicalitats estan connectades a una memòria històrica, però també a una fantasia. Per això, una de les seves obsessions a l'hora d'enfocar aquest projecte és confiar en la memòria dels cossos i invocar l'espai necessari perquè aquesta es manifesti. Així com el sistema exigeix que el cos de l'artista estigui contínuament entrenat, depurat i conceptualitzat, i el situa en un estat de cansament extrem, la Janet proposa un moviment a contracorrent que confia en el cos que sap, tot i no saber com explicar-ho: i que confia en el que la unió de molts cossos i veus pot aconseguir quan no se'ls exigeix res, sinó que simplement se'ls deixa ser.

DATA:
Divendres 29 de setembre
a les 22:15h

ESPAI: Teatre Alegria
DURADA: 65'

Direcció: Janet Novás
Intèrprets: Yuantao Gorriz, Julia Kayser, Danielle Mesquita i Janet Novás
Dramatúrgia: Ricardo Santana
Acompanyament artístic: Pablo Lilienfeld
Disseny d'espai sonor: L'Voix
Disseny d'il·luminació: Cristina Bolívar
Vestuari: Emma Megias i Clea Ventura
Imatge: Virginia Rota
Producció: Adriana Reyes
Agraïments: Lucía Díaz, Mery de Lorenzi i Roberta Ruggiero
Coproductors: Janet Novás
en coproducció amb la Xunta de Galicia a través del Centro Coreográfico Gallego, Festival TNT de Terrassa i Auditorio de Tenerife
Suport: Graner, centre de creació de dansa i arts vives (artista associada 22/23) i Centro de Danza Canal

Eitxa artística

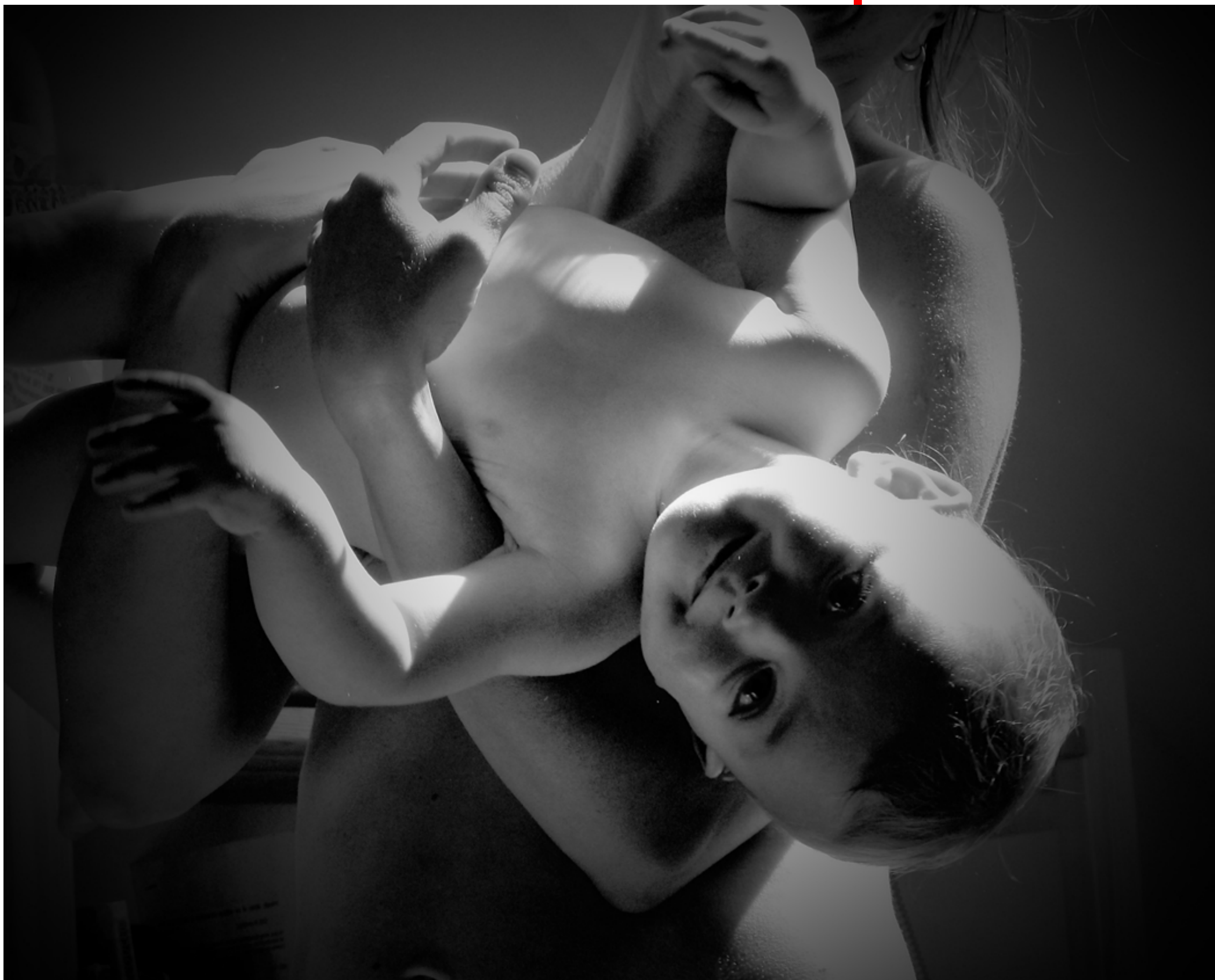
PRELUDIO

DESPLEGÁNDOSE

TNT KIDS

ESTRENA

* Proposta per a nadons de 6 a 21 mesos

Poques artistes s'han interessat tant pel públic menor de tres anys com en Carlos Fernández i la Marisa Amor, també conegudes com Desplegándose. Tot movent-se entre Madrid i Gijón, compten amb més de vint anys d'experiència dissenyant jocs i pràctiques de desenvolupament motriu per a nadons i infants. Fa dos anys ja van ser al TNT amb El cámping de las delicias, i ara hi tornen per estrenar el seu darrer projecte.

Un tret en comú de les tres propostes que enguany formen la secció Kids del TNT és l'aposta per involucrar directament els infants, per tal que visquin una experiència en primera persona. Al Taller de vol per a orelles, en Nilo Gallego els converteix en protagonistes d'un rodatge de so sense gravadora, mentre que a Ese mundo de ahí Buque bólico els convida a construir part de l'escenografia del seu espectacle. Les Desplegándose també creuen que els infants gaudeixen més del fet escènic si en formen part que si es limiten a seure en una butaca.

De fet, en Carlos ho deixa clar: als nadons no els interessen els espectacles. Com a mínim, no a la manera dels adults. Perquè al capdavant, què vol veure un adult i què necessita un nadó? En el cas dels nadons, la resposta és immediata: llibertat i autonomia per prendre les seves pròpies decisions. Sempre des del joc més lliure, Desplegándose acompanya els infants sense guiar-los, perquè puguin experimentar amb diferents objectes i materials. I, per primer cop, les mames, papes o iaies podran convertir-se en espectadores, mentre senten un text poètic i íntim sobre la mirada i el temps d'observació. Perquè no hi ha res més fascinant que observar un bebè. Com diu en Carlos, els bebès ens despullen.

Preludio és un primer contacte, l'inici d'un diàleg infinit. Una peça escènica per a nadons i adults alhora. Un espai de calma i llibertat en un festival que aposta més que mai per la contemplació, el repòs i la reobertura dels sentits.

Eitxa artística

DATA:

Dissabte 30 de setembre a les 12:00h i a les 17:00h

Diumenge 1 d'octubre a les 11:00h

ESPAI: Ateneu Candela

DURADA: 80'

Idea, text i

direcció: Carlos Fernández López

Ajudant de direcció, coreografia i

interpretació: Marisa Amor

Espai sonor: Óscar G. Villegas

Producció:

Desplegándose C. B., Casa Encendida (Madrid), Festival TNT de Terrassa

WAYS TO SUBMIT

IRA BRAND

ESTRENA
NACIONAL

La programació internacional torna al TNT, i ho fa amb dues peces molt diferents però que posen un mateix tema sobre la taula: les relacions interpersonals. Després del distanciament forçat a què ens va obligar la pandèmia, sembla inevitable repensar com ens relacionem i ens tractem les unes a les altres. A *Ways to Submit*, l'Ira Brand ens confronta cos a cos amb un dels aspectes més problemàtics de qualsevol relació: el poder i la submissió.

Ara bé, endinsar-se als plecs del poder no és necessàriament una operació violenta. Ben al contrari, pot acabar sent un viatge d'autodescoberta, lúdic i estimulant. Per preparar aquesta peça, l'Ira va estar explorant un seguit d'exercicis de dominació on el consentiment és fonamental, des de pràctiques sexuals BDSM fins a arts marcial com el jujutsu brasiler. Acabar rodolant per terra pot ser una experiència reveladora. L'Ira ho sap molt bé, i per això proposa un context que ens permet observar com ens afecta el desig de sotmetre'ns (o d'imposar-nos) des de la llibertat i la immediatesa.

Així com Marina Abramović posava el seu cos a disposició del públic a la seva cèlebre peça *The Artist Is Present*, *Ways to Submit* posa l'accent tant en el cos de l'Ira com en el nostre, tant si ens involucrem com si mirem de passar desapercebudes. Perquè les relacions de poder no són unilaterals, i al final, la responsabilitat és sempre col·lectiva, tant dins del teatre com fora.

L'Ira creu que cada espectacle obre interrogants que ens porten al següent. La seva peça *Break Yourself*, on investigava la performativitat i violència del gènere mitjançant la fabricació d'un alter ego masculí, va desembocar en *Ways to Submit*. El seu darrer projecte, *Commitment Phobe*, té el dubte com a tema principal. I és que el gèrmel del dubte es troba ben bé al cor de *Ways to Submit*, una peça que genera més preguntes que conclusions. Com actuem? Què volem veure? D'on pot sorgir quelcom realment inesperat? No podem fer desaparèixer el poder, així que permetem-nos almenys d'explorar-lo sense prejudicis, i posem-nos en dubte.

Eitxa artística

DATA:

Dissabte 30 de setembre
a les 17:15h

ESPAI: Casa de la Música

DURADA: 60'

Concebut, escrit i interpretat per: Ira Brand

Dramatúrgia: Jo Bannon

Disseny tècnic i il·luminació: Jo Palmer i Noah Voelker

Disseny de so: Yas Clarke i Jethro Cooke

Tràiler: Claire Nolan

Amb el suport de: National Lottery a través de l'Arts Council England

Encàrrec: The Yard Theatre

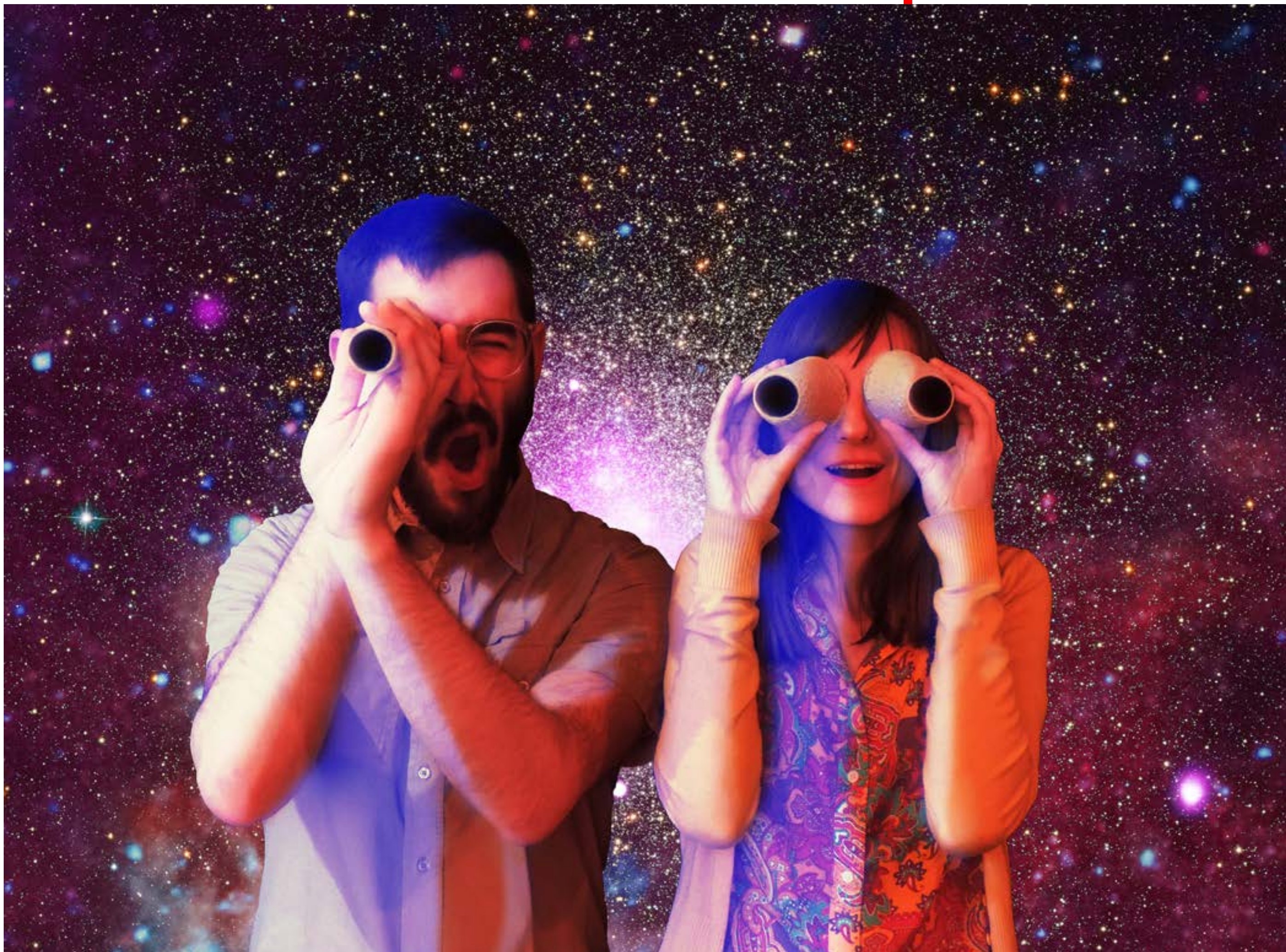
Amb el suport de: Cambridge Junction i The Marlborough Theatre

ESE MUNDO DE AHÍ + Taller Antenas Infinitas

BUQUE BÓLIDO

TNT KIDS

*Proposta per a infants
de 6 a 13 anys

L'Omar i la Cassiopea detecten uns senyals misteriosos que podrien indicar l'existència de vida més enllà de la nostra percepció. Moguts per la curiositat, decideixen construir una antena per posar-se en contacte amb uns éssers enigmàtics que sembla que vinguin d'una altra dimensió... Així és com comença Ese mundo de ahí, una obra teatral que les seves creadores recomanen a espectadors d'entre tres i cent tres anys. El tema pot sorprendre: els viatges interestel·lars, la comunicació interdimensional o la física quàntica no acaben d'ajustar-se als ingredients que esperem trobar més sovint en un espectacle per a tots els públics. Però no us amoïneu, perquè rere el galimaties científic s'hi amaga una de les emocions més universals: la por a allò desconegut.

En aquest viatge sideral (i musical!), la por es transformarà en curiositat i coratge, i el que al principi ens espantava i capficava acabarà per engrescar-nos i fer-nos somiar ens plans rocambolescos i mons de potes enlaire. I segurament el millor és que ho aconseguirà de la manera més senzilla i desacomplexada, fidel a l'estètica que defensa la companyia, que en anglès en diuen lofi però que nosaltres en podríem dir d'anar per casa. Les Buque bólido fan bandera del reciclatge de materials i de l'espontaneïtat escènica, al mateix temps que defensen la importància de fer un teatre infantil que no infantilitzi i que tracti temes més diversos, des d'una perspectiva inclusiva que evita reproduir estereotips de gènere o raça. Perquè la infància és l'edat en què tot és possible.

I per si no n'hi hagués prou amb construir altres mons possibles a través de la imaginació, el dia abans de l'espectacle els podreu venir a fer amb les mans! Esteu totes convidades a participar en un taller de dues hores en què construïrem juntes les ràdios, antenes i comunicadors interestel·lars que l'endemà prendran vida a l'espectacle. Perquè bona part del que veureu a l'escenari ho haurem imaginat i construït expressament el dia abans. I qui sap si, després de l'espectacle, més d'una seguirà fent antenes per poder parlar amb aquell món d'allà.

Eitxa artística

HORARIS:

Taller

(Antenas infinitas: taller de escenografía y reciclaje)
> Dissabte 30 de setembre
a les 18:00h

Espectacle

(Ese mundo de ahí):
> Diumenge 1 d'octubre
a les 12:00

ESPai: Teatre Principal
(taller a la Sala Cúpula +
espectacle a l'escenari)

DURADA:

> 120' (taller)
> 60' (espectacle)

Idea i interpretació:

Christian Fernández
Mirón y Toña Medina

LLORDES

GLÒRIA RIBERA I GEMMA POLO

ESTRENA
COPRODUCCIÓ

Porques. Brutes. Marranes. Grolleres. Llardoses. Guarres. Cotxines. Llordes. Hi ha mil maneres de dir-ho, tot i que segur que des del principi ja sabeu de què estem parlant. La Glòria Ribera i la Gemma Polo posen veu al costat més mamarratxo i queer del festival. Filles respectives de Guissona i Tarragona, aquestes dues creadores no es cansen de furgar en les tradicions populars i el folklore per mirar de trobar-hi un llegat diferent del que està oficialment reconegut. En aquest cas, aposten per reivindicar el vessant més brut, impur i picant del folklore català. I ho fan en format de podcast en directe.

Si bé les catalanes sempre hem tingut una certa fama de ser amants de dites i tradicions pujadetes de to, també hem estat víctimes d'innombrables prohoms d'ordre que al llarg de la història han sentit l'imperatiu de lligar-nos curt i tallar de soca-rel l'extraordinari ventall de possibilitats expressives de la paraula menys pulcra i ben vestida. No oblidem que Pompeu Fabra es va negar a incloure qualsevol tipus d'insult o renec al diccionari perquè, en opinió seva, empobrien el llenguatge. Ai las, ni mariques ni bolleres, no tenim al diccionari. A mig camí entre una parella d'arqueòlogues de la paraula, Thelma i Louise i Timó i Pumba, la Glòria i li Gemma decideixen rescatar un lèxic llord, ni centralista ni heterocentrista, juntament amb tota una herència de cuplets i cançons populars que haurien posat els pèls de punta a Fabra. I ho fan d'una manera ben popular, amb un podcast a la fresca on tenen tanta cabuda la salsa rosa i el safareig com l'actualitat del festival, l'acudit verd i el cuplet, tot plegat vestides amb les seves millors gales i amb ganes de riure i passar-s'ho bé. Una vetllada desacomplexada que també quedarà enregistrada, perquè us la pugueu escoltar tot fent un vermut o anant a ballar salsa. Tot i que la potència de la Glòria i li Gemma es troba, indubtablement, en el directe.

DATA I ESPAI:

- > Dissabte 30 de setembre a les 19:00h a la Plaça de la Torre del Palau
- > Dissabte 30 de setembre a les 13:00h al Raval de Montserrat

DURADA: 60'

Creació i interpretació:

Glòria Ribera i Gemma Polo

Disseny i confecció de vestuari:

Ivana González

Maquillatge:

Melisa Meseguer i Rubén Errebeene

Producció executiva:

José y sus hermanas

Una producció del Festival TNT de Terrassa

***Aquesta proposta també es podrà seguir en directe a través de la Ràdio Municipal de Terrassa**

Eitxa artística

LOS INESCALABLES ALPES, BUSCANDO A CURRITO

LA CHACHI

L'escena underground de Màlaga va forta. Ens ho estan demostrant artistes com María del Mar Suárez La Chachi, Rosa Romero, Ximena Carnavale, Alessandra García o Alberto Cortés (de qui l'any passat vam poder veure One night at the golden bar al TNT). Una generació que cerca noves formes i que està regenerant el teixit cultural alternatiu.

A Los inescalables Alpes, la Chachi no ens convida a pujar cap muntanya, sinó a acompanyar-la en el llarg camí d'una romeria, que pot arribar a ser tan extraordinari i esgotador com l'ascens al Mont Blanc. Acompanyada de dos músics i una cantaora, trasllada al seu cos la tenacitat i la insistència en l'acte de demanar constantment una cosa que mai arriba: un clam corporal que va més enllà de tota religiositat i que es concreta en el ferri compromís amb si mateixa de no parar mai, passi el que passi.

La identitat sempre és una negociació entre la nostra identitat personal i les identitats col·lectives de què formem part, volent-ho o sense voler-ho, i que se'ns incrusten a la carn fins a fer-se indissociables del nostre propi cos. Provenent de la formació flamenca més estricta, la Chachi s'enfronta a la cerca d'un equilibri entre un cos marcat per la tradició i el desig de trobar maneres noves de viure o d'entendre l'escena. I és així com es lliura a una improvisació d'una hora, sense treva, al llarg de la qual erosiona progressivament els codis del flamenc i els fon amb els moviments viscerals, salvatges i agressius del krump. Una transformació del cos que ressona amb el seu espectacle anterior, La espera, on l'energia del flamenc es barrejava amb la d'una rave, però que a Los inescalables Alpes adopta un to més íntim i introspectiu.

Lluny de fer un espectacle folklòric, la Chachi construeix un mantra escènic i contundent que ens parla sobre la formació de la identitat davant del precipici, una experiència col·lectiva i transformadora que defensa la importància dels rituals íntims com a estratègia per no defallir.

DATA:
Dissabte 30 de setembre
a les 20.30h
ESPAI: Teatre Alegría
DURADA: 60'

Idea original, direcció i intèrpret: María del Mar Suárez La Chachi
Cante: Lola Dolores
Guitarra: Francisco Martín
Percussió: Isaac García
Il·luminació: Azael Ferrer
Text: Cristian Alcaraz.
Acompanyament en la dramatúrgia: Alberto Cortés.
Vestuari: Nantú
Audiovisual: 99páginas

Fitxa artística

SONGS FOR THE BITCH-WITCH WOMEN

MARIONA NAUDIN

RESIDENT
ESTRENA

La pregunta que fa arrencar aquest projecte és extremadament simple: per què el fet de ser dones implica que el que diem es posi en dubte? Una pregunta que, com diu la Mariona Naudin, és íntima i pública a la vegada. Des d'una Cassandra que ningú es creu a una Joana d'Arc cremada a la foguera, d'una Cristina de Tirs amb la llengua arrencada a una Ana Orantes cremada viva després de denunciar els maltractaments del seu marit en un plató televisiu. Malauradament, no costa gaire trobar exemples de figures femenines ridiculitzades, mutilades o assassinades pel fet d'haver alçat la veu i haver irromput en un espai tradicionalment dominat pels homes.

A la recerca que ha dut a terme com a resident del TNT, la Mariona s'ha concentrat en el poder polític de la veu i la paraula, alhora eina de control i possibilitat de fuga i subversió. Diverses cròniques expliquen que, en certs episodis de crema de bruixes, la veu de les dones torturades s'elevava sobre el brogit del foc i podia sentir-se molt després que les flames s'haguessin extingit. Aquesta inquietant veu extracorpòria que es nega a morir és la base d'una investigació que s'endinsa en el món d'allò irreverent i monstruós. Perquè les dones sempre hem estat molt a prop dels monstres.

No us espereu, però, un espectacle sobre bruixes. La monstruositat només és el punt de partida per explorar, a través de la veu i la transformació del cos a escena, què significa ser hereves d'una nissaga infinita de repressió i desobediència, al mateix temps que ens plantejem què volem, o podem, deixar en herència cadascuna de nosaltres.

Per a moltes dones que no han tingut mai ni veu ni propietats, les cançons han estat l'única herència possible. I també una manera d'encriptar sortilegis, profecies i pràctiques de solidaritat. Amb aquest espectacle, la Mariona llança la mirada cap al futur a través de l'oralitat de les cançons, que es transmet d'un cos a un altre cos i d'una generació a una altra generació.

DATA:
Dissabte 30 de setembre
a les 22:30h

ESPAI: Teatre Principal
Escenari

DURADA: 60'

Idea i direcció:

Mariona Naudin Lorda

Creació:

María García Vera, Edi Pou, Sara Fontán, Núria Andorrà i Mariona Naudin.

Interpretació:

María García Vera, Mariona Naudin i Núria Andorrà.

Producció:

Imma Bové

Dramaturgia:

Marc Villanueva

Espai i vestuari:

Pau Masaló

Espai lumínic:

Ana Rovira

Mentoria:

Sofía Asencio

Ull extern:

Alberto Cortés

Aquest projecte està co-produït per Fundació Joan Brossa-Centre de les Arts Lliures, Festival TNT de Terrassa, Espai Nyam Nyam i OSIC (Generalitat de Catalunya).

Amb la col.laboració de:

Teatre de Palamós, El Graner-Mercat de les Flors, L'Animal a l'Esquena i "Si no vols pols no vinguis a l'era" Espai Nyam Nyam.

Eitxa artística

Terrassa Noves Tendències

www.tnt.cat

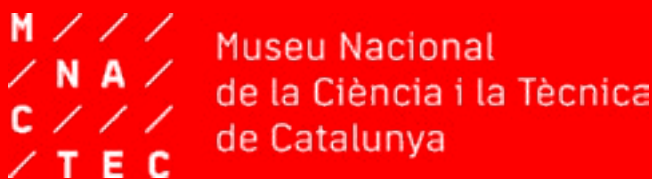
ORGANITZA:

AMB EL SUPORT DE:

COL-LABOREN:

MITJANS:

PATROCINA:

